25 Αυγούστου 2014

Η δικαίωση του Βατοπαιδίου με 9+1 δικαστικές αποφάσεις

/ Ειδήσεις και Ανακοινώσεις / Υπόθεση Μονής Βατοπαιδίου

Φωτο:en.wikipedia.org

Από την Κυριακάτικη Δημοκρατία:Πώς ακυρώθηκαν (λέξη προς λέξη) όλες οι βασικές κατηγορίες (για το μοναστήρι και τις ανταλλαγές των ακινήτων) από την ίδια Δικαιοσύνη. Το σκεπτικό των έως
τώρα ετυμηγοριών καταρρίπτει το «σκάνδαλο» που (τεχνηέντως) είχε δημιουργηθεί

Τελευταία είδαμε να κυκλοφορεί στο διαδίκτυο η πληροφορία: «Το Πολυμελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης απέρριψε δύο αγωγές του Δημοσίου κατά της Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου.

Το Πολυμελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης με τις υπ’ αρ. 12953 και 12954/2014 αποφάσεις του απέρριψε τις αγωγές του Δημοσίου κατά της Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου, τρίτων αγοραστών και Τραπεζών, με τις οποίες το Δημόσιο ζητούσε

την επιστροφή των ακινήτων που είχαν ανταλλαγεί έναντι παραλιμνίων εκτάσεων της Λίμνης Βιστωνίδας. Το Πολυμελές Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης με εκτενές και εμπεριστατωμένο σκεπτικό έκρινε ότι δεν τίθεται θέμα ακυρότητας των ανταλλαγών. Επίσης απερρίφθη και το αίτημα του Δημοσίου κατά της Μονής για ηθική βλάβη»

Είναι σίγουρα λανθασμένη η τακτική που ακολουθείται μερικές φορές από ορισμένα ΜΜΕ, που όταν για διάφορους λόγους αναδεικνύουν ένα θέμα από την αρνητική του πλευρά, ταυτόχρονα δεν εμφανίζουν τη θετική του και μάλιστα όταν την επιβεβαιώνουν οι εξελίξεις.
Πρόκειται για την υπόθεση Βατοπαιδίου, που αν και αναδείχτηκε σαν σκάνδαλο με πολλές «παραφυάδες» κατηγοριών, τελικά μέχρι σήμερα όλες οι δικαστικές αποφάσεις δικαιώνουν τη Μονή και τους εκπροσώπους της.
Πρόσφατα το Πολυμελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης δικαίωσε τη Μονή με δέκα δικαστικές αποφάσεις, που έχουν ουσιαστικά καταστήσει ασυμβίβαστες τις κατηγορίες που απέμεναν από τις αρχικές στο βούλευμα του Εφετείου Αθηνών, που ως γνωστόν αναιρέθηκε από τον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου και εκκρεμεί η απόφαση απο το τμήμα που ασχολείται.

Το Ελληνικό Δημόσιο κινήθηκε κατά της Μονής και ενώπιον των αστικών δικαστηρίων, ασκώντας περίπου τριάντα αγωγές.

Με τις αγωγές αυτές το Δημόσιο επεδίωκε να αναγνωριστεί η ακυρότητα των ανταλλαγών και να του επιστραφούν τα εξ ανταλλαγής ακίνητα. Η ακυρότητα των ανταλλαγών θεωρούνταν και δεδομένη και προφανής, ενόψει και των γνωστών ποινικών κατηγοριών αλλά και ενόψει περίπου δέκα άλλων «σπουδαίων» νομικών λόγων με τους οποίους βάλλονταν οι ανταλλαγές κατά το σκεπτικό τον αγωγών του Δημοσίου.

Στις αγωγές αυτές το Δημόσιο θεωρούσε βέβαιο, αυτονόητο και αυταπόδεικτο:

—ότι η Λίμνη (και οι παραλίμνιες περιοχές) δεν ανήκαν στην Μονή. Επίσης ήταν κατά τους αγωγικούς ισχυρισμούς βέβαιο (σ’ αυτό άλλωστε βασίζεται η ποινική κατηγορία):
—ότι αυτό το γνώριζαν οι Μοναχοί της Μονής, αφού η Βιστωνίδα είναι «Μεγάλη Λίμνη» (με την τεχνική νομική έννοια) και ως εκ τούτου προφανώς κοινόχρηστη, όθεν (δήθεν) ανεπίδεκτη ιδιωτικής κυριότητας,
—ότι, εξάλλου, οι ανταλλαγές έγιναν με προφανή ζημία του Δημοσίου, αφού τα ανταλλαγέντα ακίνητα ήταν πολύ μεγαλύτερης αξίας από την Λίμνη. Ήταν τέλος, δήθεν δεδομένο:
—ότι η Μονή ενόψει όλων των ανωτέρω είχε πράξει αδίκως και υπαιτίως και

όφειλε γι’ αυτό και τεράστια αποζημίωση για ηθική βλάβη του Δημοσίου.
Έτσι, το Ελληνικό Δημόσιο με σειρά δεκάδων αγωγών, η κάθε μία από τις οποίες ήταν περί τις 200 σελίδες, προσπάθησε να αξιοποιήσει αστικά την ποινική κατηγορία•
Όμως το Πολυμελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης με σειρά δέκα (10) αποφάσεών του πού εκδόθηκαν από τρεις διαφορετικές συνθέσεις, με εμπεριστατωμένο σκεπτικό, απέρριψε τις αγωγές του Δημοσίου.

Ειδικότερα, το Πολυμελές Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης εξέτασε το ζήτημα της εγκυρότητας των ανταλλαγών και ερεύνησε τους σχετικούς ισχυρισμούς του Δημοσίου, κεντρική ιδέα των οποίων ήταν ο κατωτέρω συλλογισμός:

(α) αφού η Λίμνη Βιστωνίδα δεν ανήκε στην Μονή (την κρίσιμη χρονική στιγμή αμέσως πριν τις ανταλλαγές), και
(β) αφού αυτό το γνώριζαν οι εκπρόσωποί της (ιδίως ο Καθηγούμενός της και ο Μοναχός Αρσένιος), και το γνώριζαν, μεταξύ άλλων, αφού η Βιστωνίδα είναι μια Μεγάλη και Κοινόχρηστη Λίμνη, επομένως ήταν για όλους προφανές ότι δεν μπορεί να είναι αντικείμενο ιδιωτικής κυριότητας
(γ) οι εκπρόσωποι της Μονής εξαπάτησαν το Δημόσιο και όλα τα αρμόδια όργανά του, και το παρέπεισαν να μεταβιβάσει στην Μονή άλλα ακίνητα.
(δ) όθεν, η Μονή οφείλει αποζημίωση λόγω ηθικής βλάβης στο Δημόσιο αφού έπραξε με πρόθεση παρανόμως και υπαιτίως και το ζημίωσε
(ε) αλλά και οι ανταλλαγές είναι άκυρες και πρέπει να αποδοθούν τα εξ ανταλλαγής ακίνητα στο Δημόσιο, ή όπου αυτά έχουν μεταβιβαστεί περαιτέρω να αποδοθεί στο Δημόσιο το χρηματικό αντάλλαγμά τους.

Ενόψει αυτού του κεντρικού αγωγικού συλλογισμού, τα Δικαστήρια της Θεσσαλονίκης στις δέκα αποφάσεις τους με εκτενές και εμπεριστατωμένο σκεπτικό:
— κρίνουν ότι δεν τίθεται θέμα ακυρότητας των ανταλλαγών διότι αυτές ήταν καθ’ όλα νόμιμες (όχι μόνον ως προς τον ως άνω κεντρικό αγωγικό ισχυρισμό, αλλά και ως προς σειρά άλλων δήθεν ακυροτήτων),
— απορρίπτουν οτι υπήρχε ηθική βλάβη πού προκάλεσαν οι εκπρώσοποι της Μονής,
—καυτηριάζουν την τακτική του Δημοσίου να «διασπείρει έντεχνα» το ίδιο νομικό ζήτημα σε περισσότερα δικαστήρια, με «πραγματικό κίνδυνο» να εκδοθούν αντιφατικές αποφάσεις.
Είναι εμφανές ότι οι κρίσεις του αστικού δικαστηρίου αποδεικνύουν πως δεν μπορεί να υπάρξει κατηγορία και να μετατραπεί η αστική υπόθεση σέ ποινική αφού οι κρίσεις αυτές είναι ασυμβίβαστες με την ποινική κατηγορία και με τις ειδικότερες πτυχές της, αλλά και με την εικόνα που είχε καλλιεργηθεί επί οκτώ

και πλέον χρόνια σε βάρος της Μονής.

Ειδικότερα με τις αγωγές αυτές το Ελληνικό Δημόσιο ζητούσε να του επιστραφούν ακίνητα που είχε λάβει η Μονή από αυτό σε ανταλλαγή της Λίμνης και των Παραλιμνίων περιοχών, λέγοντας ότι:

Α. Η ανταλλαγή είναι άκυρη, ιδίως είναι άκυρη η προς την Μονή μεταβίβαση άλλων ακινήτων, επειδή δήθεν η Μονή δεν είχε την κυριότητα της Λίμνης Βιστωνίδας και των Παραλιμνίων αυτής περιοχών και επίσης ότι η ανταλλαγή είναι άκυρη επειδή η Μονή άσκησε καταχρηστικά το δήθεν αποδυναμωμένο δικαίωμά της κυριότητας στην Λίμνη και τις Παραλίμνιες περιοχές.

Ο ισχυρισμός αυτός απορρίφθηκε ως μη νόμιμος προς όλα τα σκέλη του. Το δικαστήριο αποφάνθηκε ότι: «τούτο δεν επιφέρει ακυρότητα ούτε της ενοχικής σύμβασης ανταλλαγής, ούτε των εμπράγματων συμβάσεων περί μεταβίβασης της κυριότητας των ανταλλαγέντων ακινήτων.»
Και παρακάτω: «... η 1η εναγομένη (Μονή) νόμιμα απέκτησε την κυριότητα των ... οικοπέδων στην περιοχή της Θεσσαλονίκης...». Απεφάνθη δηλαδή το δικαστήριο ότι οι ανταλλαγές είναι νόμιμες και έγκυρες και αυτό, ενώ ο συχνότερα χρησιμοποιημένος χαρακτηρισμός αναφορικά με τις ανταλλαγές των ακινήτων τις χαρακτήριζε «ιερές» και η ποινική του «μετάφραση» περνούσε μέσα από την προσπάθεια να δομηθεί ένας συλλογισμός ότι οι ανταλλαγές ήταν για διάφορους λόγους «ιερές» και άρα επιλήψιμες και ειδικότερα άκυρες, και ότι σκοπούσαν σε παράνομο περιουσιακό όφελος της Μονής σέ βάρος του Δημοσίου
Γιά την καταχρηστική άσκηση δικαιώματος κυριότητας λόγω αποδυνάμωσης αυτού, η απόφαση δέχεται ότι: «κατά τους ισχυρισμούς του ίδιου του ενάγοντος, η αποδυναμωμένη, κατά το ενάγον κυριότητα της 1ης εναγομένης ήταν η προϋπόθεση της κατάρτισης των συμβάσεων ανταλλαγής και όχι απόρροια αυτών».
Οι παραδοχές των δικαστικών αποφάσεων είναι αντίθετες με τις κατηγορίες απο της οποίες δήθεν προέκυπτε η επιδίωξη παράνομου οικονομικού οφέλους.
Η κρίση περί μη ακυρότητας του συμβολαίου είναι ασυμβίβαστη και με εκείνο το σκέλος της κατηγορίας, κατά το οποίο, οι εκπρόσωποι της μονής έπεισαν την Συμβολαιογράφο να αποδεχθεί τις ψευδείς δηλώσεις της Μονής για την κυριότητά της στην λίμνη και στις παραλίμνιες εκτάσεις .
Σημαντική είναι η κρίση του δικαστηρίου οτι οι ανταλλαγές είναι έγκυρες διότι νόμιμα μεταβιβάστηκαν τα ακίνητα του δημοσίου στην μονή. Και δεν στοιχειοθετείται αδικοπραξία ούτε, βεβαίως, ξέπλυμα.

Β. Η Λίμνη και οι Παραλίμνιες εκτάσεις είναι κοινόχρηστα πράγματα. Ως «Μεγάλη» Λίμνη, η Βιστωνίδα δεν είναι δεκτική κυριότητας από ιδιώτη. Ως κοινόχρηστη δεν

μπορεί να μεταβιβαστεί.
Αυτός κατά το δικαστήριο είναι ένας ευλογοφανής μόνον ισχυρισμός του δημοσίου, έχει μεγάλη όμως πρακτική σημασία και φέρει ειδικό σημειολογικό βάρος και στην καλλιέργεια εντυπώσεων στην κοινή γνώμη: το ότι δηλ. η Βιστωνίδα είναι μια (αρκετά) μεγάλη λίμνη κατά την εμπειρική πραγματικότητα και το ότι φαίνεται κατά την εμπειρική πραγματικότητα κοινόχρηστη (πριν έξη χρόνια το σύνθημα ήταν οτι «μπορεί ο καθένας να την επισκεφτεί και να κάνει έναν περίπατο γύρω της») το βλέπουν όλοι. Επομένως το έβλεπαν και τα στελέχη της Μονής. Ακόμη δηλαδή και εάν κάποια έγγραφα (Χρυσόβουλλοι Λόγοι, Πατριαρχικά Σιγίλια, επίσημα έγγραφα της Ελληνικής Πολιτείας, Νομοθετικά Διατάγματα, Νόμοι και Εισηγητικές Εκθέσεις τους –όλα αυτά πριν το 1955–, Υπουργικές Αποφάσεις, Αποφάσεις Γνωμοδοτικών Συμβουλίων, Αποφάσεις των Πολιτικών Αρχών –μετά το 1955-) τους δημιουργούσαν την πεποίθηση ότι η Λίμνη Βιστωνίδα ανήκε στην Μονή, η απλή και πρόδηλη εμπειρική τους παρατήρηση ότι πρόκειται για Μεγάλη και Κοινόχρηστη Λίμνη θα έπρεπε να εξαρκέσει για να ξεχάσουν όλα τα υπόλοιπα. Εδώ θα στηριζόταν στην πραγματικότητα ο δόλος των εκπροσώπων της Μονής, γιατί μόνον με αυτόν τον συλλογισμό τέτοιος δόλος θα ήταν αυταπόδεικτος και μεγάλος όσο και η Λίμνη.
Και ο ισχυρισμός αυτός απορρίφθηκε. Ειδικότερα, το δικαστήριο δέχθηκε: «… από την διάταξη του άρθρου 968 ΑΚ προκύπτει ότι τα κοινόχρηστα πράγματα είναι δεκτικά κυριότητας και ανήκουν κατά κανόνα στο Δημόσιο, αλλά μπορούν να ανήκουν σε δήμο ή σε κοινότητα ή ακόμη και σε ιδιώτη, όταν αυτό ορίζεται από το νόμο. Όταν η κυριότητα του κοινοχρήστου ανήκει σε ιδιώτη, η κοινή χρήση δεν συνεπάγεται καταρχήν απαγόρευση διάθεσης, δεν κωλύεται δηλαδή ο ιδιοκτήτης να μεταβιβάσει την κυριότητά του σε άλλον, εφόσον δεν περιορίζεται η κοινή χρήση». Και ότι επομένως: «… η τυχόν ιδιότητα του ακινήτου Α ως κοινόχρηστου, …δεν εμποδίζει τη μεταβίβαση της κυριότητάς του, εφόσον το γεγονός αυτό δεν περιορίζει την κοινή χρήση».
Ακόμα η απόφαση έκρινε ότι «το ενάγον(Δημόσιο) πρωτίστως στερείται εννόμου συμφέροντος να προβάλει το συγκεκριμένο λόγο ακυρότητας, διότι σκοπός της κοινής χρήσης είναι η εξυπηρέτηση του δημοσίου συμφέροντος … και δεν νοείται επομένως το ενάγον Ελληνικό Δημόσιο, που είναι ο κατεξοχήν εκφραστής του, να ζητεί την ακύρωση μιας δικαιοπραξίας με την οποία μεταβιβάζεται σε αυτό ένα κοινόχρηστο πράγμα προς εξυπηρέτηση του δημοσίου συμφέροντος, γεγονός που καταγράφηκε άλλωστε στην επίδικη σύμβαση ως σκοπός της κατάρτισής της».

Η κατηγορία κάνει αναφορά στο γεγονός ότι οι εκπρόσωποι της Μονής επεδίωξαν να υλοποιήσουν τις ανταλλαγές «και παρά το ότι η Βιστωνίδα ανήκε στο Δημόσιο και ως λιμνοθάλασσα και σε κάθε περίπτωση ως μεγάλη λίμνη είχε κοινόχρηστο και εκτός συναλλαγής χαρακτήρα, που ήταν γνωστός στους δύο

κατηγορούμενους» και ότι «ουσιαστικά επρόκειτο για χαριστική και παράνομη παραχώρηση».
Η κρίση των πολιτικών δικαστηρίων είναι ασυμβίβαστη με αυτές τις κατηγορίες.

Ειδικότερα και ενδεικτικά:

Είναι ασυμβίβαστη με το οτι οι εκπρόσωποι της Μονής επεδίωξαν «να επιτύχουν την αναγνώριση διοικητικώς μέσω της διαδικασίας των άρθρων 8 επ. αν. 1539/1938, εν γνώσει τους προδήλως αβάσιμων δικαιωμάτων κυριότητας της Μονής έναντι του Δημοσίου στις ως άνω εκτάσεις…».

Είναι ασυμβίβαστη με την κατηγορία, κατά την οποία: με παραινέσεις προς τα μέλη της ΚΕΔ οι εκπρόσωποι της Μονής επέτυχαν την τμηματική μεταβίβαση της λίμνης με τα συγκεκριμένα δημόσια ακίνητα προκειμένου αυτά «να περιέλθουν στην ιδιωτική περιουσία της Μονής, λαμβάνοντας ως αντάλλαγμα, και στην πραγματικότητα, χαριστικά, χωρίς ισότιμο προς την αξία του μεταβιβασθέντος δικαιώματος κυριότητας οικονομικό αντάλλαγμα και την είσπραξη αντίστοιχων εσόδων από το Ελληνικό Δημόσιο, ιδανικά μερίδια της λιμνοθάλασσας Βιστωνίδας, τα οποία φέρεται ότι μεταβίβασε και παρέδωσε σ’ αυτό κατά πλήρη κυριότητα ή ως άνω Μονή, με όλες τις εξουσίες που απορρέουν από την κυριότητά της αυτή, τις οποίες, όμως, δεν είχε η μεταβιβάζουσα Μονή, ούτε μπορούσε να μεταβιβάσει, αφού η Βιστωνίδα ανήκε στο Δημόσιο και ως λιμνοθάλασσα και σε κάθε περίπτωση ως μεγάλη λίμνη είχε κοινόχρηστο και εκτός συναλλαγής χαρακτήρα, τα της ιδιοκτησίας της οποίας ρυθμίζονται με νόμο και δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο δικαιοπραξιών αναγνώρισης, σύστασης, μετάθεσης ή αλλοίωσης εμπραγμάτων δικαιωμάτων, όπως είναι η ανταλλαγή»

Σε κάθε περίπτωση καταρρέει η άποψη ότι οι εκπρόσωποι της Μονής δεν μπορεί παρά να γνώριζαν ότι η Ι. Μονή δεν έχει κυριότητα λόγω του κοινόχρηστου χαρακτήρα της λίμνης και των παραλίμνιων εκτάσεων.
Ενόψει της νομικής σημασίας των τίτλων της Μονής και του ότι επί τη βάσει των τίτλων αυτών η Μονή διεκδικούσε την Λίμνη εδώ και εκατό χρόνια, δεν μπορεί παρά οι κατηγορίες να είναι κενά συνθήματα («τα Χρυσόβουλλα είναι παλαιά», «οι Πατριάρχες ξεγελάστηκαν από τους Βατοπαιδινούς μοναχούς» κ.ο.κ.).

Γ. Η ανταλλαγή προσκρούει στα χρηστά ήθη λόγω δήθεν υπέρμετρης δυσαναλογίας μεταξύ παροχής και αντιπαροχής εις βάρος του Ελληνικού Δημοσίου (δηλ. μικρή αξία της Λίμνης και των Παραλιμνίων έναντι δήθεν δυσανάλογα μεγάλης αξίας των ανταλλαγέντων ακινήτων «αντάλλαξαν νερό (ή επί το ευτελέστερο: νεράκι) με φιλέτα». Δηλαδή: Οι ανταλλαγές ήταν «ιερές» αφού το νερό έγινε φιλέτο.

Και αυτή η άποψη απορίφθηκε: Το Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης δέχεται ότι, ακόμη και εάν είναι αληθή τα περιστατικά που αναφέρει το ενάγον Δημόσιο, «δεν υφίσταται φανερή δυσαναλογία μεταξύ των εκατέρωθεν παροχών στην επίδικη σύμβαση, εφόσον τα συμβαλλόμενα μέρη, στο πλαίσιο της συμβατικής τους ελευθερίας (άρθρο 361 του ΑΚ) και χωρίς να γίνεται επίκληση περιστατικών νόθευσης της βούλησής τους..., δήλωσαν ρητώς στην επίδικη σύμβαση και μάλιστα κατόπιν σχετικής εκτίμησης του Σώματος Ορκωτών Εκτιμητών ότι τα προς ανταλλαγή ακίνητα είναι ισάξια (λαμβανομένης υπ' όψιν και της σχετικής καταβολής χρηματικού ποσού εκ μέρους της 1ης εναγόμενης (ΙΜΒ) για την εξίσωση των παροχών)».

Είναι φανερό ότι εφόσον το αρμόδιο αστικό δικαστήριο κρίνει ότι δεν υφίσταται φανερή δυσαναλογία μεταξύ των παροχών, δεν μπορεί κάποιος να υποστηρίζει το αντίθετο. Ενόψει του περιεχομένου της απόφασης του αστικού δικαστηρίου, είναι ενδεικτικό και σαφές το γεγονός ότι τα πολιτικά δικαστήρια, έκριναν ότι παρέλκει η κατ' ουσίαν εξέταση της ορθότητας των εκτιμήσεων του ΣΟΕ και κατ' ακολουθίαν της αξίας των ανταλλαγέντων, και δέχθηκαν ότι οι αξίες των ακινήτων είναι αυτές που το ΣΟΕ εκτίμησε και τα συμβαλλόμενα μέρη αποδέχθηκαν με τις δηλώσεις τους στα συμβόλαια,ασυμβίβαστη με την παραδοχή αυτή του αρμοδίου αστικού δικαστηρίου είναι και η άποψη του ξεπλύματος χρήματος.

Δ. το Δημόσιο ζητούσε να του επιδικαστεί αποζημίωση λόγω αδικοπραξίας επειδή δήθεν η Μονή το ζημίωσε παρανόμως και υπαιτίως (άλλως επικουρικά λόγω αδικαιολόγητου πλουτισμού)

Το Πρωτοδικείο απέρριψε το αίτημα αυτό, σάν αόριστο και επισήμανε το ερώτημα: «πώς νοείται η παραπλάνηση του ενάγοντος ως προς την ίδια την ιδιοκτησία του, η οποία κατά τους αγωγικούς ισχυρισμούς είναι αναμφισβήτητη και αδιάλειπτη ανά τους αιώνες...»; και περαιτέρω διαπιστώνει: «Το ότι η τελευταία εμφανίσθηκε δια των εκπροσώπων της ως εκκλησιαστικός φορέας κύρους, δεν ασκεί έννομη επιρροή, έστω και αν η εμφάνιση αυτή επηρέασε τα παραγωγικά αίτια της βουλήσεως των εκπροσώπων του ενάγοντος, εφόσον δεν αμφισβητείται ότι η 1η

εναγομένη ΙΜΒ αποτελεί πράγματι εκκλησιαστικό φορέα κύρους».
Το Δικαστήριο δεν στέκεται μόνον στην αντιφατικότητα και την αοριστία των κεντρικών αυτών ισχυρισμών του Δημοσίου, αλλά περιέχει και τις ακόλουθες κατά λέξη κρίσεις:
–«Η εν λόγω αξίωση του ενάγοντος [Δημοσίου] αποπειράται να θεμελιωθεί στην ανώμαλη εξέλιξη της συμβατικής σχέσης...». Φυσικά η χρήση της λέξης «αποπειράται» παραδηλώνει ότι αποπειράται απρόσφορα και μάταια...
–«Ανεξαρτήτως του ορισμένου και νομίμου της εν λόγω αξιώσεως...». Πρόκειται για χαρακτηριστική δικαστική έκφραση που συνήθως σημαίνει ότι η αξίωση, εκτός του ότι δεν φαίνεται να προβάλλεται με ορισμένο τρόπο, είναι όλως αμφίβολο εάν στηρίζεται καθόλου στον νόμο.

–«η διάσπαση της αξίωσης του ενάγοντος σε διάφορα δικόγραφα... και η έντεχνη διασπορά ενώπιον διαφόρων δικαστηρίων του αυτού νομικού και πραγματικού ιστορικού δεν διευκολύνει την διεξαγωγή της δίκης, ούτε εξασφαλίζει την ασφαλή διάγνωση της διαφοράς, αφού ελλοχεύει ο πραγματικός κίνδυνος έκδοσης αντιφατικών αποφάσεων για την αυτή αξίωση». Δηλαδή: αφενός το Δημόσιο δεν έχει ορθή δικονομική συμπεριφορά και αφετέρου αφού ο κίνδυνος έκδοσης αντιφατικών αποφάσεων είναι πραγματικός, τίποτε δεν δεν είναι τόσο αυτονόητο ως προς την νομική αξιολόγηση των όσων συνιστούν το περίφημο «σκάνδαλο».
Οι αποφάσεις του Πολ. Πρωτ. Θεσσαλονίκης είναι παρόμοιες με αυτές του Πολ. Πρωτοδικείου Αθηνών και δεν περιέχουν δυσμενής, νομικές ή ηθικές κρίσεις για την Μονή.

Όλοι δέχονται (ακόμα και το παραπεπτικό βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών) ότι η απόφαση για τις ανταλλαγές προήλθε απο κυβερνητική βούληση και είναι ολοφάνερο, ότι πιθανόν λάθος πολιτικής βουλήσεως (εάν βέβαια ήταν λάθος) είναι θέμα καθαρά πολιτικό και δεν κρίνεται ούτε από τα αστικά ούτε πολύ περισσότερο απο τα ποινικά δικαστήρια και γι’αυτό δεν μπορεί να ευθύνεται κανείς ιδιαίτερα ποινικά.

Τι νόημα έχει νά λέγεται ότι υπήρξαν προτροπές απο τους εκπροσώπους της Μονής, πρός υπαλλήλους, προκειμένου να συντελεσθούν οι ανταλλαγές,όταν οι υπάλληλοι είχαν σαφή γραπτή εντολή με νόμιμες Υπουργικές αποφάσεις που εξέφραζαν την πολιτική βούληση της Κυβέρνησης; Και σε κάθε περίπτωση θα συντελλούνταν οι ανταλλαγές με μόνον τις προτροπές των εκπροσώπων της Μονής χωρίς Κυβερνιτική βούληση και Υπουργικές αποφάσεις;

Ένα τέτοιο σκεπτικό εάν επικρατήσει, είναι φανερή προσβολή της κοινής νοημοσύνης, ήδη όμως αποδείχτηκε ότι τα πολιτικά δικαστήρια Αθηνών και

Θεσσαλονίκης αποφαίνονται οτι οι ανταλλαγές ήταν κατά πάντα έγκυρες.
Πηγή: e-press-room.blogspot.gr